

ставлява... По нѣкога му се чини, че се е запалила стаята му и тогава реве, като звѣръ!

Едни диви смѣхове се раздадохъ отъ другитѣ прозорци, отъ дѣто се показвахъ само женски глави. Въ смѣховетѣ се смѣшахъ викове на силенъ гнѣвъ, на негодование, и на страхъ; подиръ—сичко се прѣобърна на адска неразбрана врява.

— Защо е тозъ шумъ? — попита Холски.

— Тѣ гледатъ къмъ насъ, — допълни Кардашевъ.

— Да, васъ гледатъ, и затова викатъ. Вашето пристѣствие ги раздражава... Когато лудитѣ разберхтъ, че сж прѣдмѣтъ на любопитство за вѣнкашни хора, тѣ се ядосватъ... Ако обичате, да се поотстранимъ малко отъ тука.

— Хубаво, хубаво.

И тѣ послѣдвахъ управителя, който се отдалечи отъ прозорцитѣ и отиде още по на страна, въ жгѣла на заградата.

Той продължи да имъ дава обяснения.

— Погледнете она, дѣто си удря постоянно рхцѣтъ и си издига прѣститѣ замислено. Той брои. Той сѣ брои. Отъ смѣтка е полудѣлъ. На вѣмето си билъ добъръ. Пропадналъ въ търговията си, побъркали му се работитѣ... двѣ години се мжчилъ да ги расплете, па най-послѣ и умътъ му се побъркалъ.

Додѣто директорътъ се простираше и върху петия кротъкъ лудъ, пакъ така безинтересенъ, на Кардашева дойде на ума прочетенитѣ нѣкога раскази за луди. Той си спомни Гоголевия безумецъ, който си въображаваше, че е испански кралъ... Управительтъ свърши описанието и на останалитѣ умствено болни нещастници. Послѣдниятъ — селянинъ отъ Бояна, — бѣше се поболить по търсене нощѣ имане въ земята.